

Dévai Lilla

Buda végleg

Még meg kell szoknom újra,
hogy ez itt Buda. A buszmegállót
éjszaka például rendszerint
elvétem. Pedig. És hiába, hogy
annyit sétáltunk már a környéken,
hogy tudnom kéne. Ami gyalog,
kéz a kéz bejárható, nem tenyerem.
Gyere közelebb, erről beszélek.
Innen jól kivehető, hogy a lejtők
itt kijelentő mondatokban érnek
véget. És ettől valami minduntalan
megbicsaklik tagjaimban. Maradj
inkább most csendben, figyeld.
Jön felénk egy ismeretlen, és éppen
ebbe a mondatba fog megérkezni.
Ha követed, majd kivehető lesz,
hogy túl hosszúak és túl vékonyak
az árnyékban a taglejtések. A kezem
papír, sötét és üres vonalakban
tinta, belevág minden szavamba,
pedig semmi nincs vele leírva, ami
bejárható. A tenyerem és annyi talán,
hogy ritkábbak erre a lámpaoszlopok,
és szoknom kell még. Ha kérdeznek,
értelmesen feleljek. Valahogy így.

Krumplihéj

Serpenyő forró zsír krumplik
darabokban fel sem néz csak
áll előtte az a kuss meg
ahogy pattog a csempe
lesz tele vele és fáradt
sárga szag kúszik tüdőig
konyhából párkányon át-
serceg belőlünk akár
szelt krumpli forró zsírban
a hólyagos hallgatás